

Kornhender, Yehezkel.

**Kale-meydler : a shpas in eyn
akt.**

**In: Froyen : Dertseylungen un
eynakters.**

Pariz, 1938.

Pp. 102-117.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2005- 1914.7

Kornhendler, Yehezkel, 1899-

Kale-meydler : a shpas in eyn akt.

In: Froyen : Dertseylungen un eynakters / Yehezkel, Kornhendler.

Pariz : "Oyfgang", 1938.

Varying form of title: Title on t.p. verso: Les Femmes

Pp. 102-117 ; 20 cm.

1. Short stories, Yiddish.--lcsh 2. Yiddish drama.--lcsh
I. France-Paris

ID : NXYH02-B3030
CALL #: /21272

CC: 9114 DCF: [HBR]

Reduction ratio

X 10-0

כלה מיידלעך

א שפאם אין איין אקט

פערזאנען :

כלומענטאל, א רייכער סוחר

אננא 30 יאר אלט

ראזא 18 יאר אלט — זיינע טעכטער.

סאלאמאן

ד"ר נוטמאן

מאריץ, א דינער

די האנדלונג קומט פאר אין א גרויסער שטאט.

די בינע שטעלט פאר א רייד מעבלירט אויפנאם-צימער.

1-טע סצענע

(אננא, ראזא, סאלאמאן.)

סאלאמאן : — א דאנק אייד מינע ליבע, אייער גאסטפריינטלעכ-

קייט אין באמת ענטציקנדיק.

אננא : — (פאריכט זיך צופרידן איר פריזור), מיר הער סאלאמאן

ווייסן ווי אזוי אונטערצושידן א מענטש פון א מענטשן,

און מיר זענען זעך צופרידן וואס איר פארשטייט עס, זעך

צופרידן.

סאלאמאן : — (ווארפט פון טאל צו טאל, פארזיכטיקע בליקן צו

ראזא'ן, וואס שטייט נישט דרייט אנגעשפארט אויף דעם

אנלען פון א שטול.) כ'וואלט מיר קיינמאל נישט ענטשול-

דיקט ווען מיין אויפפירונג וואלט מיט עפעס נישט געוואונען

אייער צושטימונג, איר מוז עס אייד נאנץ אפן זאגן, און ווי

מיינט איר פרייליך ראזא ?

ראזא : — (רויט ווערנדיק.) כ'ווייס נישט, כ'ווייס ווירקלעך

נישט...

אננא : — (מיט א שפאטישן טאן) מיט ראזאן איז נישטא וואס

צו רעדן.

סאלאמאן : — הם... —

אננא : — איר ווייסט, דעם זונטיק מאד איר מיטן פאפא אנ'אויספלוג

אין וואלד אריין, פארט איר אפשר מיט ?

סאלאמאן : — הם... נאטירלעך, (בליקט צו ראזען.) מיט פאר-

גענוג, הם... אן צווייפל.

אננא : — ס'איז זעך פיין, איר האב פון פריער געוואסט אז איר

וועט מיט אונז מיטהאלטן, אד, ס'וועט זיין פיין, דער פאפא

וועט זיין צופרידן.

סאלאמאן : — אבער, אבער ענטשולדיקט, און דאס פרייליך ראזא

וועט נישט אנטוילנעמען ?

ראזא : — (שטראלט אויף.)

אננא : — ראזא, ראזא (אומצופרידן) יא.

סאלאמאן : — (דערפרייד.) ס'וועט באשטמט זיין זעך אנגענעם,

כ'דערווארט שוין מיט אומגעדולד.

ראזא : — הער סאלאמאן, דארט, אין וואלד איז פארהאן א שיין

וואסער, מיר'ן זיך שיפן ?

סאלאמאן : — געוויס, געוויס וועלן מיר זיך שיפן.

אננא : — פארדאן ! איר וועט דאס נישט טאן. פאריקע וואך

זענען ציווי יונגע מענטשן דערטרונקען געווארן. וואס זי

פליידערט דארט. (א פויזע.) די ווינונג איז נאך אלץ

נישט אין אַרדענונג און דו שטיסט דא און רעדסט נאָריש-
קייטן, ניי זאפּאַרט... און גיב אַכטונג אז דער פּוילער מאַריץ
זאל פלייסיק מאַכן זיין אַרבעט.

ראַזא : — מאַריץ איז נאָרנישט פּויל, ער רוימט שוין פון לאַנג,
(באַקענדיק זיך מיט אַננאס ביזן בליק.) איד ניי שוין.
(טרעט אָפּ אויף דעם הינטערנרונד.)

סאַלאַמאָן : — (אין פאַרלעגנהייט, וואָרפט זיינע בליקן צו ראַזא'ן)
אפּשר שטער איד ?

אַננא : — גאָט באַהיט, איר שטערט אונז קיינמאָל נישט, איר זענט
אונזער ליבסטער גאסט (מיט אַ וויכטיקער מינע).
סאַלאַמאָן : — כ'דאנק... (איז צומישט, וואָרפט כסדר זיינע בליקן
צו ראַזא'ן).

אַננא : — (באַמערקט דאָס). ראַזא ! דו זאָלסט שוין ניין, דו
הערסט, (ראַזא אָפּ).

2-טע סצענע

אַננא : — פון דעם מיידל איז נישט צום אויסהאַלטן, זי וויל
נאָרנישט טאָן, נאָרנישט.

סאַלאַמאָן : — ה...ם...

אַננא : — איד ווייס נישט, ביי מיר איז פריער פון אַלעם די שטוב,
די ווירטשאַפּט, איר קען מיר נישט אַרומדרייען און נאָר-
נישט טאָן, איר קען נישט אזוי....

סאַלאַמאָן : — ה...ם...

אַננא : — נישט ריכטיק, ווי מיינט איר ?

סאַלאַמאָן : — ה...ם... איר זענט ע... פּוילקאָם גערעכט.

אַננא : — ס'איז זער פיין פון אייער זייט, איר האָב גלייך גע-
ווסט אז איר וועט מיט מיר מיטהאַלטן.

3-טע סצענע

(ראַזא קומט אַרײַן און בלייבט נישט דרייסט ביי דער טיר).

סאַלאַמאָן : — (לעבט אויף).

אַננא : — שוין, אזוי גיך ?

ראַזא : — (נערותעז) ס'איז אַלץ אויפגערוימט, אַלץ, איד וועל
נישט אַרויסניין פון דאָנען (דורך טרערן) כ'וועל נישט
אַרויסניין.

אַננא : — (שפּרונגט אויף) וואָס פאַראַ חוצפה !

סאַלאַמאָן : — (אין פאַרלעגנהייט, נעמט זיין הוט און קלויבט
זיך ניין).

אַננא : — זעסט, דאָס איז אַלץ איבער דיר, אַלץ איבער דיר, דו
פאַרטרייבסט אונזערע געסט, ראַזא ! וואָרט, איד וועל דאָס
שוין פאַרשטעלן דעם פאַפּא, כ'וועל עס אים שוין פאַרשמעלן,
הער סאַלאַמאָן, לייגט נישט קיין אַכט אויף דעם נאָר, בלייבט,
בלייבט, כ'וועל מיר נישט מוחל זיין אייער אוועקניין.

ראַזא : — (מיט טרערן, קוקט הילפלאָז אויף סאַלאַמאָנען.) איד
בין דאָך אין נאָרנישט שולדיק. (צו אַננא) ניי זע, אַלץ
איז דאָך אויפגערוימט, וואָס ווילסטו פון מיר ?

אַננא : — זיץ און שווייג, איבער דיר וועט שוין באַלד קיין מענטש
נישט אַריינקומען אין שטוב אַרײַן, שרעקלעך, שרעקלעך !
(לויפט הייז און צוריק).

4-טע סצענע

מאַריץ : — דער הער דאַקטאָר גוטמאַן איז דאָ, ר'איז אין צימער
פון פאַפּא.

אַננא : — וואָס זאָנסטו, דאַקטאָר גוטמאַן ?

מאַריץ : — נאָנץ ריכטיק.

אַננא : — פיין, זער פיין, כ'לויף שוין, (צו סאַלאַמאָנען) ענטשול-
דיקט. (אַננא, מאַריץ אָפּ).

5-טע סצענע

(אַ שטומע סצענע, סאַלאַמאָן זוכט נישט דרייסט ראַזאס

בליק, זי לאָזט זיך אַראָפּ אויף אַ שטול און וויינט).

סאַלאַמאָן : — אום גאָטעס ווילן, פריילן ראַזא, אום גאָטעס ווילן,

בארוואיקט אייד (פארלירט דעם הוט פון האנט ארויס).
ראזא : — (וויינענדיק) איד קען נישט מער אויסהאלטן פון איר,
איר זעט דאך, זי פארפאלגט מיר אויף טריט און שריט,
זידלט, מאכט מיר פאר א נאך, כ'הויב שוין באַלד אליין אָן
צו גלויבן אין דעם, דער פאפא איז שטענדיק אויף איר זייט,
„זי איז עלטער“ זאגט ער.

סאלאמאן : — פרייליך ראזא, בארוואיקט אייד, כ'ווייס נישט וואָס
צו טאן, כ'קען נישט זען ווי איר וויינט, אפשר זאל איד
אוועקגיין ?

ראזא : — ניין, ניין ! דאָס נישט, זי וועט מיר פארפייניקן דער-
פאר, זי שרייט אזוי אויך אז איר פארטויב איר אלע יונגע
לייט פון שטוב, דאָס איז דאָך נישט ריכטיק, הער סאלא-
מאן, אַדרבא, זאל זי שוין חתונה האָבן וועט מיר זיין לייב-
טער, (ווארפט אַ בליק אויף סאלאמאנען). איד בין אזוי
אומגליקלעך.

סאלאמאן : — פרייליך... ע... פרייליך ראזא... זייט נישט אזוי...
כ'קען נישט זען, ס'טוט מיר וויי... (דרייט זיך איבערן צי-
מער, דעצידירנדיק זיך אויף א וויכטיקן באשלוס) איד וויל
אייד עפעס פרעגן.

ראזא : — וואָס ? ביטע, פרעגט.

סאלאמאן : — ס'איז שווער, זער שווער... כ'ווייס נישט ביי וואָס
אנצוהויבן... טויזנטער געדאנקען, איר פארשטייט ? ע...
פרייליך ראזא, האָט איר אימיצן ליב ?
ראזא : — (בלאס ווערנדיק לאַזט אראָפּ דעם קאָפּ).

סאלאמאן : — זאָגט, זאָגט, איד קען שוין מער נישט שווייגן,
ראזא, טייערע, איד ליב אייד... ע... ס'איז מיר שרעקלעך
היים... שטער איד אייד נישט ? אפשר זאל איד אוועקגיין ?
(הויבט אויף דעם הוט פון באדן).

ראזא : — ניין, ניין ! בלייבט, איי ווי גוט, סאלאמאן, מיינ
טייערער סאלאמאן, כ'בין אזוי גליקלעך.

סאלאמאן : — (פאלט צו איר צו, קושן זיך).

ראזא : — האָסט מיר שוין לאנג ליב ?

סאלאמאן : — פון דער ערשטער מינוט אָן.

ראזא : — און ביזט נישט ביין אויף מיר ?

סאלאמאן : — טייערע, וואָס פאלט דיר איין !

ראזא : — און וועסט מיט מיר חתונה האָבן

סאלאמאן : — אפילו די מינוט.

ראזא : — און וועסט מיר שטענדיק ליבן ?

סאלאמאן : — שטענדיק !

ראזא : — און וועסט מיר באַשיצן פון אנגען ?

סאלאמאן : — פון יעדן וועל איד דיר באַשיצן !

ראזא : — ווי גוט, כ'בין אזוי גליקלעך, אזוי גליקלעך,

(קושן זיך, ס'דערהערן זיך אַנקומענדיקע שטימען. אויפטריט

אנגא, בלומענטאל און דאָקטאר גוטמאן, דער לעצטער אין

א ריזע מאַנטל).

6-טע סצענע

אנגא : — (אומעמטיק). אזוי, באָרט איר טאקע אָפּ.

דאָ גוטמאן : — לידער פרייליך, נאָך היינט ביי נאכט, און כ'וואָלט

עס מיר נישט ענטשולדיקט ווען כ'זאל מיר מיט אייד נישט

געזעגענען.

אנגא : — (קוקט מיט אַ פוסטן בליק אין רוים). אַ שאַד, אַ שאַד.

בלומענטאל : — ווירקלעך אַ שאַד אזא גוטער פריינט, זער אַ שאַד.

ווען כ'וואָלט געמאכט אַ שלעכט געשעפט, און פארלוירן

געלד, וואָלט עס מיר נישט אזוי געערגערט. (באַטריבט)

וועט איר שוין קיינמאל נישט זיין אין אונזער קעגנט ?

גוטמאן : — ווער ווייסט ? פאַרלויפיק האָב איד נישט קיין שום

אויסזיכטן, פאַרלויפיק (קוקט אויפן זיינער) אָבער אום

נאָטעס ווילן, כ'האָב שוין אזוי ווייניק צייט (הויבט זיך אָן

צו געזעגענען און באַמערקט די איבריקע). אַד, אַ גוטן

אונט, וואָס מאַכט איר ראַזא ? איר ווערט דאָך שענער

פון טאג צו טאג, און איר הער סאלאמאן ? איר ווילט
אונזערע מידלעך, זער פיין, זעט פארטרעט מיר אויך,
כ'וועל איך זיין דאנקבאר, אלזא, וויט געזונט, פיל
גליק.

אלע : — גליקלעכע רייווע, (דרוסן זיך די הענט, בלומענטאל
וונקט צו די טעכטער זיי זאלן ארויסבאגלייטן נוטמאנען).
בלומענטאל : — (שטיל) שלעכטנע ביזנעס, צוויי מידלעך און נאך
אין בחור.

(נוטמאן, אננא און ראזא אפ.)

7-טע סצענע

בלומענטאל : — אזוי אזוי ליבער פריינט, ס'איז שווער צו פאר-
לירן א מענטשן צו וועלכן מען איז אזוי געוויינט.
סאלאמאן : — כ'פארשטיי, כ'פארשטיי איך, ס'איז באמת שווער.
בלומענטאל : — דערצו האבן זיך די קינדער צו אים שטארק
צוגעבונדן, האבן אים זער גערן, נישט ריכטיק ?
סאלאמאן : — (שאקלט מיטן קאפ, באשטעטיקנדיק).
בלומענטאל : — און דא וועט איר אנטלויפן, און מיר יועלן בליי-
בען אליין...

סאלאמאן : — איר ? הם... ניין, ניין ! הער בלומענטאל, איר
וועל נישט אנטלויפן, איר. (א פויזע) איר וויל מיט איך
טאקע רעדן וועגן זער א וויכטיקן ענין, זער א וויכטיקן !
בלומענטאל : — ביטע, ביטע, (ווייזט סאלאמאנען א פלאץ אויף
א שטול, זעצט זיך אליין אויף א סאפע, און ווארט מיט
געמאכטע רואיקייט, שפילנדיק זיך גערווען מיט זיין נאז-
דענער זייגער-קייט).

סאלאמאן : — (זעצנדיק זיך) ס'האנדלט זיך איינמאלעך וועגן זער
א וויכטיקן שריט אין מיין לעבן, וועגן זער א וויכטיקן
שריט.

בלומענטאל : — אזוי נאך, מיט וואס זשע קען איר איך דינען ?

סאלאמאן : — הער בלומענטאל, איר קענט דאך מיר נוט, נישט
ריכטיק ?

בלומענטאל : — כ'מין אז איר קען אייד, איר ווייסט דאך מין
ליבער, אז צו מיר אין שטוב האבן נישט אלע קיין צו-
טריט.

סאלאמאן : — כ'ווייס, כ'ווייס, און כ'בן אייד טאקע זער דאנק-
באר דערפאר, און אט, האב איר געוואלט פרעגן אייער מיר-
נונג, הער בלומענטאל, שטעלט אייד פאר אז כ'וויל חתונה
האבן.

בלומענטאל : — (אויפשוברונגענדיק). אזוי נאך, זער שיין, ס'איז
א ווילער פלאן, א נוטער פלאן, (דרייט זיך איבערן צימער),
ס'איז זער א נוטער פלאן, נאך... איר דארפט זיין פארזיכ-
טיק... זער פארזיכטיק...

סאלאמאן : — (רויט גענדיק). א ! כ'פריי מיר ווירקלעך וואס
איר געפונט מין פלאן פאר נוט, און כ'מוז אייד זאגן אז...
הם...

בלומענטאל : — (קוקט אים אן געשפאנט, שפילט זיך נאך שטאר-
קער מיט זיין זייגער-קייט). זאגט, זאגט, קוועלט אייד נישט,
ווי צו אנ'אייגענעם פאטער.

סאלאמאן : — ווירקלעך, קליג געזאגט, ווי צו אנ'אייגענעם פאטער,
הער בלומענטאל, כ'וויל איר זאלט מיר ווירקלעך ווערן א
פאטער, כ'וויל אייער טאכטער פאר א פרוי.

בלומענטאל : — (שטראלט אויף). וואס רעדט איר ? מין טאכ-
טער ? טיערער מיינער, כ'קען אייד גארנישט אפזאגן, כ'בין
זער צופרידן, (כאפט אים אין די ארעמס). מין שיינער
יונג, זי וועט דאך זיין גליקלעך, ענדלעך האב איר מיר
דערווארט אויף דעם מאמענט, זי האט דיך אזוי ליב. זי
האט עס מיר שוין פיל מאל געזאגט.

סאלאמאן : — כ'דאנק, כ'דאנק, מיר מישט אין קאפ פאר פרייד,
כ'פיל ווי א שווערע לאסט וואלט אראפ פון מיין הארץ,

כ'בין ווי ביי געבוירן, ליבער פאפא, (דרוקט בלומענטאל
די האנט.)
בלומענטאל : — אלזא, מאד דיד גרייט, כ'היים דעקן דעם טיש,
און רופ אונזערע פריינט, מיר פראווען נאך היינט אונזער
יום-טוב !
סאלאמאן : — ווי גוט, ווי גוט, איד לויף מיר נאך איבערטאן,
גוט פאפא ?
בלומענטאל : — אויסגעצייכנט ! (אפ).

8-טע סצענע

בלומענטאל : — ענדלעך ! וויפל געדולד דאס קאסט, אבער דער
יונג איז א כוואט, קינדער, קינדער, מאריץ אהער..
(אויפטריט אננא, ראזא, מאריץ).

9-טע סצענע

אננא וואס איז פאפא ?
ראזא וואס איז געשען ?
בלומענטאל : — זער פריילעך, זער פריילעך. מאריץ דו לויפט
און קויפט ארויף אלע נויטיקע זאכן, וויין, פרוכטן,
זיסווארג, דו הערסט ?
מאריץ : — גאנץ ריכטיק.
בלומענטאל : — נאך מאד עס שנעל. (גיט אים געלד).
מאריץ : גאנץ ריכטיק.
בלומענטאל : — און דערנאך דעקן דעם טיש. ס'וועלן דא באלד
זיין געסט, היינט וועט דא פריילעך, אזוי ווי קיינמאל נישט,
אזוי ווי קיינמאל נישט.
מאריץ : — גאנץ ריכטיק.
בלומענטאל : — לאד איין אלע מינע פריינט.
מאריץ : — זער ריכטיק.
בלומענטאל : — אלזא מארש !
מאריץ : — גאנץ ריכטיק ; (אפ).

10-טע סצענע

בלומענטאל : — און איצט קינדער מינע, וועלן מיר זיך פרייען,
אננא, דו שרייבסט היינט תנאים !
אננא : — וויי איז מיר !
ראזא : — (דערשטוינט).
בלומענטאל : — דער יונג איז גליקלעך, אויפן זיכעטן הימל איז
ער, ער שטראלט, איז דער סאלאמאן אין דיר פארליבט,
אננא ! דו מאכסט א גלענצנדיקע פארטי.
אננא : — (פאלט בלומענטאלן אויפן הארץ) מיין נוטער
פאפא !
ראזא : — (בלאס), וואס פאפא, סאלאמאן וועט זיין אננאס
חתן ?
בלומענטאל : — יא, קינד מינס, זיי שרייבן איז א האלבע
שטונדע ארום תנאים, פרענסטו זיך נאך. יא, יא ! היינט
האבן מיר די תנאים פון אננא מיט סאלאמאנען, היינט,
היינט, און איצט וועלן מיר זיך א נעם טאן צו דיר,
דו פרייד'סט דיר גארנישט, ראזא ?
ראזא : — (באמיט זיך צו שמייכלען) פאפא איד מיין אז דו
שפאסט פון מיר, סאלאמאן שרייבט נישט קיין תנאים מיט
אננאן, דו שפאסט פון מיר.
בלומענטאל : — כ'פארשטיי, כ'פארשטיי, מיין טייערע, ס'איז
אזוי אומגערעכט, אז דו קענסט עס דיר גארנישט צו
גלויבן, מיר אליין איז עס אויך שווער צו גלויבן, נאך
וואס אמת איז אמת, ער האט עס מיר נאך וואס געזאגט,
ער איז גליקלעך, דער מענטש, אננא ! קום נאך אהער,
קראסאוויצע מינע, לאמיר דיר אנקוקן, ביזטו צופרידן ?
אננא : — גליקלעך פאפא, דו ביזט א זיין נוטער.
ראזא : — פאפא, פאפא, דאס קען נישט זיין, דאס איז נישט
מעגלעך, נישט מעגלעך, סאלאמאן מיט אננען ? קיינמאל
נישט, קיינמאל נישט !

אננא : — פאפא, דו הערסט, דו הערסט ? זי קען נישט בא-
שטיין, ער האט מיר שוין פון לאנג ליב.

ראזא : — ס'איז נישט ריכטיק !

אננא : — ס'איז אמת !

ראזא : — ס'איז נישט ריכטיק זאג איד !

אננא : — איד וועל איר די האר פון קאפ ארויסרייסן !

בלומענטאל : — אום גאטעס ווילן, קינדער מיינע, וואס קומט דא
פאר, וואס קומט דא פאר ?

ראזא : — (צוויינט זיך) פאפא, פאפא, סאלאמאן האט מיר ליב,
מיר, מיר, און נישט אננען, ער האט עס מיר אליין גע-
זאגט.

אננא : — אזא... (רייסט זיך צו ראזאן, בלומענטאל לאזט נישט)
כ'וועל איר די האר פון קאפ ארויסרייסן !

בלומענטאל : — וויי איז מיר, וויי איז מיר, וואס קומט דא פאר,
ראזא, דו שעמסט זיך גארנישט צו פארשטערן אונז אזא
שיינעם טאג, אזוי באציט מען זיך צו אן עלטערער שוועס-
טער ? דאס איז דער דרך ארץ וואס איר האב דיר גע-
לערנט ?

ראזא : — (וויינענדיק) אבער סאלאמאן האט דאך איר נישט
ליב, נאר מיר, איד וועל עס נישט אויסהאלטן, האט ער
עס דיר אליין געזאגט ?

בלומענטאל : — אוודאי, דאס הייסט ע... (פארטראכט זיך א
מאמענט און ווערט פארלעגן), ער האט מיר געזאגט אז
ער איז פארליבט אין ע... (די פארלעגנהייט וואקסט ביי
אים, ער פארלירט זיך). וויי איז מיר, וויי איז מיר, ע...
וואס האט ער געזאגט ? איד וועל עס נישט אויסהאלטן,
איר מאכט מיר משוגע, משוגע מאכט איר מיר, פארוואס
האט מיר גאט געשטראפט מיט אזאלכע טעכטער, געוואלד,
געוואלד, ער האט מיר געזאגט...

ראזא : — פאפא, פאפא, איד וועל עס נישט אויסהאלטן.

אננא : — כ'וועל איר די גארישע אויגן אויסדראפען.

בלומענטאל : — אזא אומגליק, ווער האט זיך דאס גאר געקענט
דיכטן. (באדראיקט זיך אליין) ס'קען אבער אנדערש נישט
זיין, ס'איז באשטימט אזוי, סאלאמאן ווייסט אז ביי מיר
איז נישט קיין הפקר שטוב, אז די יונגערע קומט נישט
פאר דער עלטערער, ער פארשטייט עס זעך נוט, אננא, ניי
און מאך זיך גרייט, אבער ראש, און דו ראזא, זאלסט מיר
נישט פארשטערן אונזער יום טוב, דו הערסט, דו וועסט
נישט פארשפעטיקן.

אננא : — מיין גוטער פאפא. (קושט אים).

ראזא : — ער האט דאך מיר...

אננא : — שווייג אדער איד (אויפטריט מאריץ מיט א גרויסן
בוקעט בלומען).

11-מע סצענע

מאריץ : — אלץ איז פארווארנט, כ'דעק שוין דעם טיש, די
נעסט זענען איינגעלאדן, די בלומען האט מען גאר וואס
געברענגט, זיי זענען פונ'ם הער סאלאמאן.

אננא : — א, ווי שיין, פאפא, פאפא, דאס איז פאר מיר.

מאריץ : — גאנץ ריכטיק.

ראזא : — מאריץ, די בלומען זענען פאר מיר.

מאריץ : — (שמיכלט גאריש) גאנץ ריכטיק.

אננא : — מאריץ נעם איר צו, כ'וועל איר די האר פון קאפ
אויסרייסן.

מאריץ : — (פארלירט זיך).

בלומענטאל : — שטילער קינדער, זאל נעמען אן'עס.

מאריץ : (הויך) זער ריכטיק.

(אננא שטעלט אריין די בלומען אין א וואזאן, ברומט א

ניגון, ראזא וויינט זיצנדיק אויף א שטול, מאריץ ברענגט

אריין פארשידענע איינגעקויפטע זאכן, פלעשער וויין, און

גרייט דעם טיש, בלומענטאל העלפט אים צו.)

אָננא : — און איצט פאפא, ניי איר מיר איבערטאן.
בלומענטאל : — שוין שוין, קינד מיינס, דו ראזינקע, ניי זיך
אויך נרייט מאכן, פארשטער נישט אונזער יום טוב, מיינער
מיינע, (ער הויבט זיך אויף פון פלאץ, און פירט איר צו
דער טיר, אָננא און ראזא אָפּ דורך פארשידענע טירן.)

12-טע סצענע

בלומענטאל : — (עמעמט לייכטער אָפּ) מען קען נישט זאָגן,
שוין גארנישט קיין יונג מיידל, שוין די העכסטע צייט.
מאָריץ : — (איז באַשעפטיקט) גאנץ ריכטיק.
בלומענטאל : — ביזט אַ קלונער יונג מאָריץ.
מאָריץ : — ע... ע... גאנץ ריכטיק. (מען קלונגט).
בלומענטאל : — מאָריץ, עפּו, די נעסט זענען דאָ.
(מאָריץ אָפּ).

13-טע סצענע

בלומענטאל : — (אין דערווארטונג, ווארפט אויף זיך אַ בליק
אין שפיגל).
(די נעסט קומען אריין)

14-טע סצענע

בלומענטאל : — כ'דאנק איידער הערצלעך מיינע ליבע, דער היינט
מיקער אָונט וועט זיכער זיין אַ סופּרין פאר איר, היינט
האָבן מיר די תנאים פון מיין אָננא מיט סאַלאַמאַנען.
נעסט : — מיר גראטולירן (דרוקן בלומענטאל די הענט).
בלומענטאל : — כ'דאנק, כ'דאנק, מיר וועלן זיך היינט פאר-
וויילן.

נעסט : — מיר האָפּן

" — מיר זענען זיכער.

(אויפטריט מאָריץ און גלייך נאָך אים, סאַלאַמאַן.)

15-טע סצענע

מאָריץ : — דער הער סאַלאַמאַן !

נעסט : — (צו סאַלאַמאַנען) מיר גראטולירן, מיר גראטולירן.
סאַלאַמאַן : — כ'דאנק, כ'דאנק, (דרוקט זיי די הענט) פאפא,
כ'בין גליקלעך, כ'בין גאָר אַנ'אנדערער מענטש געוואָרן.
נישט ריכטיק ?

בלומענטאל : — יא, יא, פריי דיך, פריי דיך, מיין טייערער,
כ'פארשטיי דיך נוט, קינדער ! אָננא, ראזא, ווו זענט איר
ערנעץ ?

(אויפטריט אָננא)

16-טע סצענע

אָננא : — (שמייכלט צופרידן צו די נעסט) זער פיינ, זער פיינ
סאַלאַמאַן, אייער טאָט געפעלט מיר ווונדערשוין, ווונדער-
שוין !

סאַלאַמאַן : — ה'בין גליקלעך וואָס איר מיינט אזוי, ס'פריידט
מיר זער שטאַרק (קוקט אומאויפהער צו דער טיר), האָט
אייד הייסט עס דער פאפא שוין אלץ איבערגעגעבן ?
(עמעמט לייכטער אָפּ).

אָננא : — געוויס, גאנץ געוויס, איז אייד איינגעפאלן אז דער
פאפא זאָל עס פאר מיר מאַכן אַ סוד (לאַכט).

סאַלאַמאַן : — און איר האָט גארנישט געהאַט קעגן ?
אָננא : — ווי פאלט איר דאָס אויס, איר זענט אונז פון דער
ערשטער מינוט געווען זער סימפאטיש.

סאַלאַמאַן : — און מיט ראָזא'ן האָט איר שוין גערעדט ?
אָננא : — געוויס, געוויס, ווי דער אמת, איז זי פון דעם גע-
בליבן נישט איבעריק צופרידן.

סאַלאַמאַן : — וואָס, ראָזא'ן איז אומצופרידן ?
אָננא : — גאָרנישט, ס'לוינט גארנישט צו רעדן דעריבער
(צו די נעסט) פארנעמט דאָך די פלעצער, ביטע, אזוי זער
שוין.

(די נעסט פארנעמען די פלעצער, ס'בלייבן איבער אין מיטן)

מיש דריי פלעצער פאר חתן-כלה און פאטער, און איין
פלאץ אין זייט פון מיש פאר ראזא. (

בלומענטאל : — (ניסט אן וויין) מיר זענען אלזא אין קאמ-
פלעט, נישט ריכטיק ? (פירט צו סאלאמאנען צו די דריי
פלעצער, זעצט אים לינקס, אליין בארנעמט ער א פלאץ
רעכטס, איבערלאזנדיק דעם מיטלסטן פלאץ פאר דער
כלה.)

סאלאמאן : — יא, יא, האם... ד. ה. מיר זענען אין קאמפלעט, און
ווי איז ראזא ?

בלומענטאל : — אד, יא, ראזא, זי וויל היינט אלעמען געפעלן,
און פוצט זיך אזוי לאנג, ראזא, ראזא, שנעלער, נו, אננא
פארנעם דאך דיין פלאץ. (אננא פארנעמט דעם פלאץ, צווישן
פאטער און סאלאמאנען, דעם לעצט ווערט אומהיימלעך,
לומענטאל הויבט אויף א גלאז וויין גרייט צו האלטן א טא-
אסט, אין דער טיר באווייזט זיך ראזא א נישט איבערנע-
טאענע, א בלאסע.)

15 סצענע

בלומענטאל : — (מיט אנ'אומצופרידענע - נערוועזע מינע)
כ'טרינק פאר דעם גליק פון אונזער ליבן סאלאמאן מיט
מיין מאכטער אננא.

מאריץ : — נאנץ ריכטיק.

נעסט : — בראווא, בראווא. מיר גראטולירן !

סאלאמאן : — האם... האם... הער בלומענטאל !

(אלע שטעלן זיך אינסטינקטיוו אויף.)

ראזא : — (צולויפנדיק צו סאלאמאנען) ס'איז נידעריק, ס'איז
אומדערהערט, איר האט זיך דערלויבט חוזק צו מאכן פון
מיר, (פיבערט) איר זענט א געמיינער מענטש, א פאדלער !

אננא : — פאפא, פאפא, דו הערסט !

ראזא : — א געמיינער מענטש זענט איר !

נעסט : — (צו איינאנדער) וואס קומט דא פאר ?

ראזא : — פאדלער !

סאלאמאן : — ראזא, וואס רעדסטו, וואס רעדסטו ? הער בלוי-
מענטאל, וואס איז דא געשען, כ'מיינ דאך נישט איר, נישט
אננא !

בלומענטאל : — וואס, איר מיינט נישט אננא ? נישט איר ? וויי-
איז מיר, אזא חרפה, אזא בזיון, (רייסט זיך די האר פון
קאפ). כ'וועל עס נישט אויסהאלטן, זי איז דאך עלטער,
געוואלד מענטשן !

ראזא : — מיינ טייערער סאלאמאן !

אננא : — מיר איז נישט גוט, אזא חוצפה, כ'וועל איר די האר
פון קאפ אויסרייסן, כ'וועל איר די אויגן... (פאלט אין
אנמאכט.)

בלומענטאל : — געוואלד, וואס טוט מען מיט די מידן, כ'ווער
משונע !

מאריץ : — נאנץ ריכטיק.

(פויערהאנג.)

